

*Is-
endale
truu*

Romaan

KAY BRATT

Originaali tiitel:

Kay Bratt

True to Me

2019

Kõik õigused käesolevale väljaandele on seadusega kaitstud. Kogu raamatut või ükskõik millist osa sellest ei ole lubatud reprodutseerida, paljundada ega levitada ükskõik millisel viisil või milliseks otstarbeks ilma autoriõiguse valdaja kirjaliku loata.

Tegemist on väljamõeldisega. Kõik nimed, tegelaskujud, ettevõtted, organisatsioonid, paigad ja sündmused on kas autori kujutlusvõime viili või neid kasutatakse ilukirjanduslikel eesmärkidel. Võimalik sarnasus elusate või juba lahkunud inimestega või sündmustega on vaid juhuslik kokkusattumus.

Tõlkinud Hels Kure

Toimetanud Anneli Sihvart

Korrektuuri lugenud Inna Viires

Kaane kujundanud Shasti O'Leary Soudant

Text copyright © 2019 by Kay Bratt. All rights reserved.

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Synopsis Literary Agency.

© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2020.

B08384620

ISBN 978-9949-82-629-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

*Amandale,
minu rändurile*

Esimene peatükk

Quinn hoidis väikest karpit käes, olles niivõrd keskendunud selle sisule, et isegi liiklusemüra tema Savannah' korteri akna taga ei suutnud ta mõtetesse tungida. Karp oli sulgkerge. Kui küljele maalitud tillukesed molekulid välja arvata, oli see lihtne ja tagasihoidlik.

Aga selles võis peituda side tulevikuga.

Või minevikuga.

Antud hetkel polnud kumbki kindel.

Ainuke asi, mida ta täie kindlusega teadis, oli see, et ta peab uuesti elama hakkama. Enne kui ta seda teha sai, pidi ta ema viimsele puhkusele saatma. Viimati loetud eneseabiraamatus oli kirjas, et lein ei saa kunagi otsa, vaid muutub. Et see on teekond, mitte lõplik seisund. Quinn pidi välja ronima sellest kurbusesoost, kus ta oli viimasel ajal elanud, enne kui ta sinna upub.

Tunni eest oli ta vaadanud kadunud sugulaste leidmisi kajastava sarja „Long Lost Family“ viimase hooaja kõige värskeimat episoodi ning mõtles paratamatult, milliseid muutusi see väike karp võib tuua tema ellu.

Kui Quinn oli üle kontrollinud aktiveerimiskoodi, lasi ta pilgul üle libiseda üldtingimustest ning pani tähele, et kui ta tulemustega

rahule ei jää, ei saa ta hagi esitada. See tähendas, et isegi kui tema isaks osutub sarimõrvar, polnud midagi teha, teenusepakkuja ei ole vastutav. Nõusoleku andmise vorm oli eriti lõbus, selles paluti tal allkirjaga anda luba inimsugu paremini mõista.

Selles vallas kulus Quinnile kohe kindlasti abi ära.

Südame pekslemisega sai alguse ootus. Möödus üks sekund, teine, kolmas. Ootamine töötas tunduda lõputu. Aga kas ta polnud juba terve elu oodanud? Mis siis veel paar nädalat ära ei ole?

Tehtud. Kui kõik läheb hästi, siis võib juhtuda, et eluaegsetele küsimustele ja igatsusele tuleb lõpp. Reklaamis oli kirjas „mõni nädal“. Vaid mõne nädala pärast saab ta – võib-olla – teada vastuse. Vastuse, mis ei tähenda tingimata, et talle langeb sülle see, mida ta vajab. Võimalik, et ta ei saa teada nimesid ega isegi selgitusi. Küll aga informatsiooni. Informatsioon võib viia tõeni ning tõde tema isani.

Quinni stabiilne mugav elu oli muutunud keeruliseks. Kuidas saab üks naine toime tulla tõsiasjaga, et ema, keda ta oli kolmkümmend aastat tundnud ja armastanud, oli tema eest varjanud niivõrd suurt saladust?

Ema surmaga lõppenud haigus kulges aeglaselt. Quinn oli talle toeks olnud nii palju, kui üks tütar sai. Aega oli neil olnud. Enam kui piisavalt. Miks oli ema siis ülestunnistusega viimase hetkeni oodanud?

„Wesley Maguire ei ole su isa,“ oli ta sosistanud, hoides Quinni kätt oma põse vastas, enne kui tütrele oma viimase soovi lausus. „Vii mind tagasi Mauile.“

Quinnil polnud šokeeriva olukorra tõttu mahti tema teadaannet seedita, veel vähem küsida, et kui Wesley Maguire pole ta isa, kes siis on? Ülestunnistus oli ehmatav ning ta ema pilk anus andestust, samal ajal kui valgus selles kustus.

Järgnevad nädalad olid täis rõhuvat leina ja neil hetkedel, kui Quinn suutis korraks kurbuse peletada, vaatas ta üle kõik dokumendid, mis tal õnnestus ema korterist leida, sobrades nüüdseks lõppenud elu igapäevaste üksikasjade sasipuntras.

Kuigi osal temast oli raske mõista, et ta on maailmas tõepoolest ükski – vähemalt sugulasi tal ei olnud –, tundis teine osa temast vajadust leida mingeidki vihjeid selle kohta, kes on ta pärisisa. Ja miks oli ema seda saladuses hoidnud? Loomaks endale illusiooni, et ta ei käitu kinnismõtte all vaevlevalt ega sõgedalt, ütles ta endale, et ajab lihtsalt ema asju korda – rebib plaastri pealt juba enne, kui tal on olnud võimalus terveks saada.

Intensiivsusega, mis oleks tema kihlatule Ethanile uhkust valmistanud, lappas Quinn läbi aastate jooksul kogunenud haiglaarveid ja ravikirjeldusi. Ravimite nimekirju ja raamatuid fantastilistest alternatiivravidest.

Kviitungeid. Tohututes kogustes kviitungeid. Ema oli hoolitsenud, et Quinn ei peaks ühegi arvega tegelema. Tal polnud maksmata pangalaenu ega autoliisingut. Mitte ühtegi suuremat raviarvet. Kõige eest oli hoolitsetud, isegi varuga, juhuks, kui ta veab välja kauem, kui arstid ennustasid.

Kummaline, et ema surma eest oli tehtud ettemakse. Sellest ei suutnud Quinn üldse aru saada.

Pärast seda, kui kõik ravi ja rahaasjadega seotud dokumendid olid läbi vaadatud ja süsteemi seatud, asus ta ema voodi all olevate kastide kallale, olles kindel, et ta leiab sealt vihje. Selle asemel leidis ta kastide viisi vanu pilte, koolitöid ja meisterdusi. Ema oli kõik alles hoidnud. Selleks kulus tunde, aga Quinn vaatas läbi vinnade viisi fotosid oma elust, lasteaiast kolledži lõpetamiseni, millest paljudel oli ta koos Maggieiga, oma parima sõbrannaga lapsepõlvest.

Ta võttis ühe kätte ja naeratas. Pildil paistis päike otse Maggie juustele, mis olid esialgu lõõskavpunased ja läksid siis tasapisi heledamaks, muutes need peaaegu leegitsevaks. Nad olid selgelt erinevad – Quinni Hawaii pärismaalase kuldpruun nahk moodustas Maggie kahvatu tedretähnlike näoga rabava kontrasti.

Quinn pani foto kõrvale ning kaevas sügavamale habraste kiviaanude korsaazide ja koos külastatud ürituste piletikontsude hulgas. Nii palju mälestusi, aga ema varasemast minevikust mitte midagi.

Quinn ei jätnud jonnii.

Järgmisena võttis ta ette ema ehtekarbi ja sorteeris välja peenemad ehted, et näha, kas nende seas on midagi väärtuslikku. Ta avastas teemantkõrvarõnga, kuid ei leidnud sellele paarilist. Lõpuks tegi ta karbi tühjaks ja keeras kummuli. Nähes, et üks alumistest nurkadest on lahti, sikutas ta seda ja taipas, et tegemist on topeltpõhjaga.

Põhja all oli üksainus foto.

Pildil olid kaks noort naist koolilõpumütsi ja -rüüga hobuste seljas, nende kehakeelest ja ilmetest oli aru saada, et nad on lähedased. Kuigi nad olid väga noored, sai Quinn aru, et üks neist oli kindlasti tema ema. Ta keeras foto ümber ning nägi, et sellele on kritseldatud *Carmen Crowe ja mina* ning Quinni sünnile eelneva aasta number.

Kes oli Carmen Crowe?

Quinn soovis, et ta oleks ema rohkem minevikust rääkima sundinud. Aastate jooksul, kui Quinn sai vanemaks ja muutus uudishimulikumaks, oli ema talle vaid rääkinud, et Maui on imekaunis ja nõiduslik koht, aga tema lapsepõlv oli inetu. Neil mõnel korral, kui Quinn oli püüdnud temalt rohkem välja pigistada, oli ema veel kinnisemaks muutunud. Oli selge, et ta ema oli Maui saart

armastanud, aga see, mis ei lasknud tal sinna naasta, oli ilmselt midagi traumeerivat. Quinn oli lootnud, et ühel päeval on ema valmis sellest rääkima.

Seda päeva ei tulnudki.

Aga kui Quinn leiab selle fotol oleva, loodetavasti elus ja terve inimese üles, võib ta ehk midagi oma emast teada saada. Carmen oli ilmselgelt oluline inimene. Piisavalt oluline, et seda ainukest fotot minevikust alles hoida. Kas parim sõbranna? Sugulane?

Ema surmast oli piisavalt raske üle saada, kuid lisaks oli Quinni elu segi löödud ka lahkumiseelse üllatusega. Ta ei suutnud seda päriselt uskuda ega isegi seedida. Quinn ei olnud küll kunagi isa tundnud, aga sellegipoolest käis talle üle mõistuse, et ta oli kogu elu vale mehe peale pahane olnud. Tema teadis vaid, et mees, keda ta oli oma isaks pidanud, Wesley Maguire, oli keegi, kellega ema oli aastaid tagasi lühikest aega koos olnud. Kui nende teed lahku läksid, oli Quinn ainuke asi, mis nende suhtest järele jäi.

Quinn oli tema mäletamiseks liiga väike olnud, aga ema oli püüdnud aeg-ajalt mehega ühendust võtta. Väiksena oli Quinn unistanud, et mees ilmub ukse taha ja on valmis teda iga-aastasele isa-tütre tantsuõhtule viima, lilled peos, vabandades, et tal sellega nii kaua läks. Ta oleks pikk ja nägus ning vaataks tütart uhkusest särava pilguga.

Seda ei juhtunud kunagi, aga Quinn oli siiski lootnud, et isa leiab ta selleks ajaks, kui on aeg keskkooli lõpetamisele tulla.

Ka seda ei juhtunud.

Selleks ajaks kui Quinn kolledžisse läks, oli ta loobunud mõttest, et isa ilmub nõiaväel välja, et teda lõpuks pulmapäeval altari ette saata. Ja nüüd kajasid ema sõnad vähemalt sada korda päevas ta peas.

Wesley Maguire ei ole su isa.

Kui ta hoobist toibus ja lause talle lõpuks kohale jõudis, ei suutnud ta ikkagi ema selle pärast vihata. Tõsi oli see, et ta hakkab emast tohutult puudust tundma. Juba tundis. Ema oli lahke ja armastav, täielikult Quinnile pühendunud. Mida iganes ta oli teinud või mis iganes saladusi tal oli olnud, polnud kahtlust, et ta toimis nii armastuse tõttu. Nüüd, kui ema ei olnud ja Quinnil polnud kedagi peale Ethani, ihkas ta väga oma isa tunda või vähemalt teada, kes see mees on. Ta mõistis ka, et mida iganes ta avastab, seda on ehk parem avastamata jätta, aga ta oli valmis tõe teada saama, oli see siis halb või hea.

Ja siin ta oli, käes väike pappkarp, milles võis peituda võti.

Ta tõusis püsti ja pani karbi ukse kõrvale lauale. Ethan ootas, et ta helistaks ja oma päevast räägiks. Ta ei mõistaks, kui Quinn püüaks öelda, et ta suudab vaevu endaga toime tulla, veel vähem siis õhtusööki välja mõelda. Et ta oli terve päeva teeselnud, polnud oma nimekirjas olevatest asjadest peaaegu mitte midagi ära teinud ja kogu ta sisemus oli ärevust täis selle pärast, mida ta kavatses teha.

Ethan arvas, et ta on endiselt ema surma pärast hajevil. Ta teadis ka, et Quinn ei suutnud mõelda eriti muule kui ema soovide täitmisele: tema tuha Mauile viimisele ja seal puhkepaiga leidmisele. Ethan oli lennupiletid ostnud ja käskinud Quinnil hotelli-toa broneerida, kuulutades, et nad seovad selle sõidu puhkusega. Loomulikult pärast seda, kui Quinn on emaga hüvasti jätnud.

Nad pidid lahkuma kuu aja pärast.

„See aitab sul tuju tõsta, Quinn,“ oli Ethan öelnud.

Samal ajal kui mees vatrast muudkui seiklustest, mida Mauil on pakkuda, oli Quinn vait ja mõtles hetkele, kui ta peab ema saarele maha jätma. Sinna sõitmisest ei kujune sellist tujutõstvat sündmust, nagu Ethan ootas. Tema jaoks mitte.